

4. Zarzut czwarty: brak uzasadnienia w odniesieniu do wpływu udziału kadry kierowniczej Riva na podwyższenie kwoty wyjściowej grzywny

Sąd nie wyjaśnia, na jakich dowodach opiera wniosek, że udział kadry kierowniczej Riva Fire SpA, w likwidacji, nie był elementem rozstrzygającym przy podwyższeniu kwoty podstawowej grzywny. Gdyby Sąd wykazał, że mnożnik zastosowany do kwoty podstawowej grzywny nałożonej na Riva Fire SpA, w likwidacji, został obliczony również na podstawie udziału kadry kierowniczej przedsiębiorstw, powinien on być stwierdzić nieważność decyzji Komisji i w związku z tym obniżyć kwotę grzywny.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 traktatu WE (Dz.U. L 123, s. 18).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 12 grudnia 2014 r. w sprawie T-544/08, Hansen & Rosenthal KG i H & R Wax Company Vertrieb GmbH/Komisja Europejska, wniesione w dniu 24 lutego 2015 r. przez Hansen & Rosenthal KG i H & R Wax Company Vertrieb GmbH

(Sprawa C-90/15 P)

(2015/C 146/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszące odwołanie: Hansen & Rosenthal KG, H & R Wax Company Vertrieb GmbH (przedstawiciele: J.L. Schulte, M. Dallmann i K.M. Künstner, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie zwracają się do Trybunału o:

- uchylenie w całości lub w części wyroku Sądu z dnia 12 grudnia 2014 r. w sprawie T-544/08 Hansen & Rosenthal KG i H & R Wax Company Vertrieb GmbH/Komisja Europejska;
- stwierdzenie nieważności w całości lub w części art. 1 i art. 2 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 1 października 2008 r. w sprawie COMP/39181 – Woski do świec na podstawie danych dostępnych Trybunałowi, w zakresie w jakim dotyczą one wnoszących odwołanie;
- uchylenie bądź obniżenie grzywny na podstawie art. 261 TFUE;
- obciążenie Komisji zarówno kosztami powstałymi podczas niniejszego postępowania, jak i postępowania przed Sądem;
- tytułem żądania ewentualnego, uchylenie wyroku Sądu i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania z uwzględnieniem stanowiska prawnego zajętego przez Trybunał; uchylenie bądź obniżenie grzywny na podstawie art. 261 TFUE; obciążenie Komisji zarówno kosztami powstałymi podczas niniejszego postępowania, jak i postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie podnoszą łącznie pięć zarzutów:

W zarzucie pierwszym wnoszące odwołanie podnoszą naruszenie zasady domniemania niewinności i zasady rzetelnego procesu sądowego. Wnoszące odwołanie bronią się tym samym przed przyjętym przez Sąd podejściem, który uznał z góry decyzję Komisji w sprawie grzywny za słuszną i ostateczną, tak że wnoszące odwołanie mogłyby doprowadzić do uznania tej decyzji za błędną tylko wtedy, gdyby obaliły stwierdzenia Komisji za pomocą pełnego dowodu. Zdaniem wnoszących odwołanie narusza to art. 48 ust. 1 karty praw podstawowych w związku z art. 52 ust. 3 karty praw podstawowych i art. 6 ust. 2 EKPC.

W zarzucie drugim wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd błędnie zastosował art. 81 TWE (obecnie art. 101 TFUE). Sąd uznał w zaskarżonym wyroku, że poszczególne zachowania podlegają zakazowi porozumień ograniczających konkurencję, chociaż nie spełniały one znamion zarzucanego czynu. Ponadto Sąd – z naruszeniem reguł dotyczących ciężaru dowodu i zasady oceny dowodów – stwierdził, że wnoszące odwołanie dopuściły się naruszeń art. 81 TWE (obecnie art. 101 TFUE). W tym względzie Sąd dopuścił się wielokrotnie naruszenia prawa, dokonując błędnych stwierdzeń, przedstawiając opacznie dowody, kwalifikując błędnie z punktu widzenia prawa dowody i naruszając zasadę domniemania niewinności, jak również zasadę rzetelnego procesu sądowego.

W zarzucie trzecim wnoszące odwołanie podnoszą naruszenie przez Sąd zasady legalności kar i prerogatywy legislacyjnej („Wesentlichkeitsvorbehalt”). Ze względu na to, że Trybunał i Sąd nadal utrzymują, że 10 % granica grzywny określona w art. 23 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ stanowi pułap absolutny, a nie górny limit grzywien, w prawie Unii nie istnieją ramy prawne regulujące obliczanie wysokości grzywny z tytułu naruszenia art. 81 TWE (obecnie art. 101 TFUE). Ustalenie owych ram dla grzywien jest ze względu na prerogatywę legislacyjną zastrzeżone wyłącznie dla ustawodawcy i zamiast niego nie może tego uczynić Komisja.

Jako zarzut czwarty wnoszące odwołanie podnoszą dalsze naruszenia zasady legalności kar i zasady niedziałania prawa wstecz. Wnoszące odwołanie zarzucają, że również Sąd nie może określić grzywny w sposób prawidłowy wobec braku ram prawnych dotyczących grzywien. Ponadto wnoszące odwołanie zauważają, że poprzestanie na samej kontroli tego, czy Komisja przestrzegала własnych wytycznych, oznacza nieskorzystanie z uprawnień dyskrecjonalnych i tym samym stanowi naruszenie art. 31 rozporządzenia nr 1/2003. Wreszcie wnoszące odwołanie zarzucają naruszenie zasady niedziałania prawa wstecz, ponieważ Sąd potwierdził zastosowanie wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. do stanu faktycznego, który został w pełni zamknięty w 2005 r.

Jako zarzut piąty i ostatni wnoszące odwołanie podnoszą naruszenia zasady proporcjonalności. Po pierwsze, Sąd naruszył art. 49 ust. 3 karty praw podstawowych, ustalając dla wnoszących odwołanie współczynnik w wysokości 17 % zarówno w odniesieniu do wagi naruszenia, jak i „opłaty wejściowej”. Po drugie, wskutek naruszenia prawa poprzez uznanie, iż zachowania wnoszących odwołanie naruszają art. 81 ust. 1 TWE (obecnie art. 101 ust. 1 TFUE), Sąd przyjął błędny czas trwania naruszenia zarzucanego wnoszącym odwołanie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu; Dz.U. 2003, L 1, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof Amsterdam (Niderlandy) w dniu 25 lutego 2015 r. – Kawasaki Motors Europe NV/Inspecteur van de Belastingdienst/Douane

(Sprawa C-91/15)

(2015/C 146/33)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Gerechtshof Amsterdam